

Naša čopka vali!

Spisal *Kazimir M.*

o je bilo spet veselje, ko je po dolgi zimi priplula na cvetnih krilih ljuba pomlad v deželo! Mehko, nežno zelenje je brstelo povsod. Izmed pevcev - krilatcev se je prvi oglasil rumenokljuni kos; na vršičku komaj ozelenele bukve je stal na eni nogi ter poizkušal svoje prve melodije. Takoj za njim je pričel peti pisani ščinkovec, kmalu pa tudi ostali pevci. Vsa priroda se je iznova pomladila.

Živahno življenje vlada povsod, kamor se ozreš. Pridni poljedelec orje in seje. Iz vlažnih brazd se dviga lahna meglica ter hiti kvišku k solncu, ki jo je zbudilo iz dolgega zimskega spanja.

Pa ne samo na polju, ampak tudi doma se gibljejo pridne roke. Zima je bila pokvarila podstrešje. Bruno na koncu stanja se je bilo sesedlo; kapnica in deževnica je zalivala in zamakala škopo, ki je bila pripravljena za novi krov.

Te in enake skrbi so prišle s cvetočo pomladjo v vas.

Za vse to pa ni vedel Brezarjev Tinče. Na polju še ni mogel pomagati, s šolo so ga pa šele strašili, ker je bil ravno o sv. Valentinu izpolnil svoje šesto leto. Bil je prost in užival je tudi v polni meri to svobodo.

Po vse dneve je iztikal po mejah in grmovju za ptičjimi gnezdi. Imel je nenavadno srečo in našel jih je več nego kdorkoli izmed njegovih tovarišev. Toda resnici na ljubo moramo povedati, da je bil dobrega, usmiljenega srca; nikdar ni trpinčil mladičev ali jajčkov pobijal, kakor so delali nekateri sprijeni vrstniki. V gostem senčnatem zatišju je našel drobno, mehko postlano gnezdece; varno se mu je približal, previdno razgrnil vejice in pokukal noter. Če so bila jajčka, se jih ni dotaknil, boječ se, da se stara ne bi skujala.

Nekoč je zaslišal na vrtu srakoperja, ki je ščeketal na suhi vejici. Tinče je pazno ogledoval drevo za drevesom, da bi našel gnezdece, toda zaman. Črez dolgo, ko je že hotel oditi, ga najde v gostem vrhu stare slive, katero je lanski vihar nekoliko nagnil na bližnji oreh. Naglo jo objame in začne plezati. Trnje ga je sicer ranilo in opraskalo tuintam, pa kaj se je on menil za to! Rahlo seže v gnezdece in začuti štiri na pol gole mladiče, ki so mu moleli naproti svoje lačne vratove.

Veselo se spusti od veje do veje in potem ob deblu na tla. Seveda je moral najprej povedati to veselo novico sosedovemu Nejčetu, svojemu najboljšemu prijatelju, zato jo vdere kar preko vrta, dobro vedoč, da je v plotu vrzel, skozi katero se pride na sosedovo dvorišče.

Tik za kaščo je raslo gosto bezgovo grmičje. Kaj ko bi se odrezala kaka palica in iz nje naredila puška, s katero bi se prav lepo in pa visoko streljalo. Ročno si izbere pripravno vejo in nastavi svoj pipec, katerega mu je stric Tone prinesel z zadnjega semnja. Kar mu zastane roka. Pred njim je čepela domača grahasta čopka. Nič se ga ni bala. Dvignila se je in tedaj

je videl, da ima celo grmado jajec pod seboj v mehki, plitvi kotanji. Previdno jih je s kljunom preobračala, potem pa je razgrnila peruti in z njimi varno pokrila jajca.

Tinče je kar ostrmel. Pozabil je pipca in puške ter zdirjal k Nejčetu. Na sosedovem dvorišču tik mlake, kjer so brodirle in se potapljale race, da ni bilo časih drugega videti iz vode kakor kratke repove, sta se sešla. Z desno roko ga objame okrog vratu in pošepče na uho:

»Naša čopka vali.«

Zdaj je bil ogenj v strehi! Nejče je vrgel kučmo ob tla, in zdirjala sta gledat čudež v bezgovem grmu. Pa tudi doma je bilo treba povedati to veselo novico.

»Mati, mati, naša čopka vali,« je klical ves zasopel že od daleč.

»Kje pa?«

»Za kaščo v bezgovem grmu.«

»Dolgo sem že opažala, da si je izbrala drugo gnezdo, a izpaziti je nisem mogla. Na, tukaj je nekaj zrnja, in pa posodico vode ji nesi. Vsak dan jo moraš krmiti, toda tako, da je ne boš preplašil. Za plačilo pa dobiš najlepše pišče, katero si boš sam izbral.«

In peljal je mater k bezgovemu grmu.

Veselo je razgrnil veje, ko sta dospela z materjo do bezga, in vzkliknil: »Tukaj-le«.

Pridno je donašal Tinče čopki za kaščo zrnja in vode, samo premalo je pozobala, kakor se mu je zdelo. Največje veselje je pa doživel, ko pride nekega jutra k čopki in najde tri lepa, z gostim mahom porasla piščeta. Popoldne jih je bilo že enajst, drugi dan pa jih je bilo kar šestnajst.

Čopka je skrbljivo brskala po mehki zemlji in če je ujela kako žuželko, je brž poklicala z nekim posebno vablјivim glasom svojo družino na nenavadno pojedino. In piščeta so kar vrela skupaj. Pokazala jim je, kako se morajo pasti, kako skriti, če preti nevarnost. Potem pa je razprostrla krila, in družina je bila pod streho, le najporednejši jo je rahlo klujuval v rdečo rožo. Poizkušal je skočiti na skrbno majko; često mu je izpodletelo, nazadnje je pa vendar prikobacal čopki na hrbet. Bil je lepo rumen in črno liso je imel na glavi. In tega si je izbral Tinče za plačilo; ta je bil poslej njegov.

Prišla je bela žena . . .

*Prišla je bela žena
skrivoma skozi vrt,
pa je Milico vzela;
žena je bila — smrt.*

*Skrila je detece drago,
splavala z njim čez goró;
pa so angelčki prišli
in so hiteli za njo.*

*Uzeli so dete nedolžno
smrti iz mrzlih rok,
nesli ga v sveta nebesa
v sredo nebeških otrok.*

L. Černež.

